

CHEMAREA

Tinerimei Române

Anul IV. Nr. 40. Cluj, Duminică 24 Noembrie 1929

3 Lei exemplarului.

ABONAMENT ANUAL:
Pe un an.....Lei 180.—
Pe un jumătate an.....Lei 100.—
Autorități și instituții.....Lei 500.—
In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA NO. 19

REDAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 36. — Telefon: 7-69
ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon: 10-86

ROSTUL NOSTRU.

Primăvara anului 1926.
Cerul politic al țării era încărcat cu cei mai negri nouri ce s'au fixat vreodată pe el.

Oa și unul, unamie și jumătate de tineri cărturari, îngrijorați de aspectul îngrozitor al orizontului politic ne-am ridicat de pe cuprinsul întreg al Ardealului, și am cerut un umil loc de luptă în blocul frumos al convingerilor netarifale, în partidul național-fărănesc.

Viforul politic a erupt, inundând un număr destul de însemnat de suflete.

În mijlocul furtunii politice intrând noi din primul ceas în linia întâi a luptei, cine mai avea dintre noi timp și gust să-și creeze un program cine mai afla oportunitatea ca să ne definim rostul, îngrădindu-ne între gardurile înguste ale unor formalități și tradiții politice învechite.

Partidul care ne-a primit cu căldura celor mai curate inimă, ne-a acordat chiar de la început cea mai perfectă libertate de acțiune, fără a ne fixa precis rostul.

Și cu toate aceste rostul nostru s'a fixat dela sine, și în cel mai scurt timp posibil organizația noastră, a tinerilor, s'a înstăpânit de un individualism specific chemărist.

Timpurile s'au schimbat.

Locul guvernului adverse nouă și țării, a fost luat de ai noștri. Rostul nostru ... odatăce puterea executivă a partidului a trecut în mâini devenite oficiale, având ca și colaboratori întreg aparatul administrativ al statului ... părea că ar trebui să ia altă direcție; noi n'am ținut cont de aceasta, am continuat drumul vechiu și iată-ne astăzi verificați în mod favorabil de însăși realitatea politică, iată cum împrejurările politice de azi ne-au creat din nou rostul nostru și ne-au redat individualismul nostru.

Și continuăm.

Ca și în trecut și azi vrem să fim aceiași; tineri cu conștiința cea mai curată, pătrunși de necesitatea curajului acelor deschise, obicinuiți a măturisi cu buzele noastre ceea ce simțim în sufletele noastre, și dacă durere simțim, durere să mărturisim... și azi ca și în trecut. Vrem să fim și pe mai departe soldații cei mai curajoși ai partidului, care să nu cunoască frica de superior, ci respectul cel mai profund.

Nu ne vom preta a ne închina fals la idoli, în cari nu credem, căci ar însemna să ne pierdem individualismul nostru, ar însemna să călcăm în picioare întreg trecutul nostru plin și de jertfe și de rezultate frumoase.

Incadrați în coloanele disciplinei de partid, vom cere sancțiuni tuturor acelor, cari o calcă prin acte samavolnice, prin acțiuni individuale, periclitând patrimoniul scump al nos-

tru în Ardeal, dragostea neștirbită față de Fiul predilect al său: Iuliu Maniu.

Și azi ca și în trecut vom lupta din toate răzpuțurile noastre contra acelor cari lucrează opus felului, cum vedem și simțim noi necesitatea lucrurilor.

Există o disciplină de partid, care

să ne oblige a lupta contra conștiinței noastre?

Rostul nostru — în trecut — ne-a acordat acest premiu de încurajare, de ce n'am beneficia și azi de el când nimeni nu ne impune altfel iar convingerea noastră și conștiința noastră ni-o pretinde mai presus de orice?
a. t. m.

Nu profanați altarele!

Opoziția n'a bătut încă definitiv în retragere. Deși la un moment dat, s'a părut că i-s'a epuizat toate săgețile împotriva guvernului — iată că zilele acesteia opoziția coalizată și-a arătat din nou colții.

După ce a aruncat cu venin și-a presărat cu vrajbă toate drumurile pe unde și-a târât existența cadaverică — acum a atlatat la cel mai prețios bun al vieții pașnice a poporului român, la biserică, la religie.

Politica sectaristă și negativă a partidului liberal condusă de marele Tutankamon-Vintilă dela Mîlăiești, politica mizerabilă opoziționistă cu orice preț a liberalilor și-a anexelor lor, nu se dă în lături dela nici un atac împotriva guvernului Maniu, indiferent dacă prin aceasta păgubește mai întâi intereselor țării acesteia și numai în al doilea rând guvernului actual.

Nu este aceasta o constatare stereotipă și banală prin continua ei repetiție. Căci liberalii care în trecut jonglau permanent cu „interesele superioare ale statului” azi uită voit și criminal aceste interese. De aceea imprespătându-le memoria e bine să le așezăm pe targa amintirilor pentruca partidul liberal să nu uite într'adevăr aceste lucruri.

Dar să intrăm în subiect.

Cu noua lege de reorganizare a ministerelor, se știe că între departamentele desființate a fost și acel al Cultelor care s'a contopit cu cel al Instrucțiunii Publice. Nimic mai logic și mai firesc ca să se tragă cu buretele peste ministerele cari nu corespundeau unei necesități imediate și imperioase, criteriul înființării lor având un substrat exclusiv personal-politic, de satisfacere a partizanilor.

Ionel Brătianu înființase departamentul Sănătății numai pentru a procopsi pe dl Săveanu care nu putea vedea cu ochi buni pe dl Chirculescu la departamentul muncii. Cei doi corifei focșăneni au împărțit ministerul muncii în două, o parte a luat-o dl Chirculescu, cealaltă dl Săveanu. Și pacea a fost semnată. Tot aceste criterii au prezidat și înființarea departamentului Cultelor și Lucrărilor Publice: satisfacerea partizanilor nesăturati.

Guvernul Maniu care în primul rând vrea să pue ordine în banul public, ca el să nu fie vânturat anapoda pe lucruri inutile, a uitat să se înțeleagă și ministe-

rele de mai sus. S'au făcut astfel importanțe economiei menite a ajuta năzuința binecuvântată de refacere a economiei naționale.

Dar opoziția, în loc să salute aceste reforme, s'a pus dimpotrivă pe atac. MAI ALES PE GHEȘTUNEA CONTOPIRII DEPARTAMENTULUI CULTELOR. Și pentru aceasta a montat cu o trageră de sfori criminală chiar Congresul general bisericesc, fiind zilele acestea la București. Delegații mireni la acest congres — în unanimitate frunțași liberali și averescani — au înfățișat contopirea departamentului Cultelor cu cel al Instrucțiunii Publice, ca un atentat îndreptat împotriva bisericii dominante ortodoxe. Bomba a fost aruncată fără nici un scrupul de conștiință în primul rând contra dlui Iuliu Maniu — vezi doamne unit — și prin aceasta împotriva guvernului întreg.

Dar „lucrătura” se'nțelege nu va avea consecințele scontate de opoziție. Orice om cinstit din țara aceasta e convins că guvernul Maniu are altceva de lucru, mult mai important decât de a invrăjbi cele două confesiuni românești — cari numără în sânul lor pe toți românii. Indiferent dacă cineva e ortodox sau greco-catolic — în primul rând e ROMÂN. Opoziția trebuie să înțeleagă că dacă până azi a contaminat cu lepră cele mai importante rădăcini ale organismului nostru de Stat — sunt unele chestiuni de care nu-i permis sub nici un motiv să se atingă: cele religioase. Pentrucă prin aceasta nu câștigă nimeni: pierde doar țara, care n'are nevoie de agitații tocmai pe această temă, ci de liniște pentru a se reface definitiv.

Desființarea departamentului Cultelor e pe deplin justificată de nevoile grele prin care trecem. Care cer economii pe toate terenurile prin sacrificarea oricăror ambiții personale. Acesta este tălcul problemei și este regretabil că congresul bisericesc se lasă lucrat de afirmațiile de rea credință ale anumitor politicieni. Domnilor politicieni liberali și averescani faceți ce vreți, răsturnați, injurați, scuipați, dar NU profanați altarele!

BAZIL GRUIA.

Cetiti și răspândiți
CHEMAREA

Iarăs nesocotirea Ardealului?

Răsunetul unui adânc și semnificativ oftat străbate văzduhul, ce cu man-taua-i străvezie de pașnic străjer acopere huma fecund udată cu lacrimile noastre milenare, din belșug hrănit cu purpurul sângelui nostru, cu prisosință îngrășat cu carnea și oasele noastre despicate în tortura roților, măcinate în umezeala închisorilor ca și conștiu și benevol omagiu, ca o biblică jertfă adusă pe altarul iubirii și alipirii ființei noastre de totdeauna față de pitorescul nostru Ardeal — leagănul Românișmului.

Este adâncul oftat produs de durerile ranei sângerânde, provenită din lovitura dată Ardealului, de ministrul dreptății. Da. Ardealul a fost din nou crunt palmuit de dl Grigore Iunian, care după cum în trecut așa și cu ocazia noii mișcări în magistratură a crezut, că e bine, consult și conform cu dreptatea — pe care sper în sinceritatea sa n'are pretenția că o reprezintă — ca cu *briul inteligenței sale* pur și simplu să radă magistraturii de origină ardeleană dela avansări.

Acest procedeu recidivist din partea ministrului Iunian, cuprinde în sine toate elementele constitutive pentru a putea fi calificat o pornire răutăcioasă din cine știe ce motive — împotriva Ardealului, care orice s'ar zice își are meritul său contributiv la realizarea visului sufletului românesc de pretutindeni și din toate vremurile, la înfățișarea României Mari.

Iată ceea ce dl Iunian desigur nu știe, sau știind cu rea credință ignorează. Tocmai aceasta alternativă ne impune să-i filmăm răbojul trecutului nostru, care nu e altceva decât încrustarea cronologică a manifestării eroice și titanice a sufletului românesc, care numai alimentându-se din cristalul celei mai ideale iubiri față de tot ce a fost românesc, a putut răzbi cu asperitățile și vicisitudinile vremurilor de grea urgie hărăzite nouă de capriciul unui destin mașter. Horea, Cloșca, Crișan, Avram Iancu, anonimii închisorilor ungu-rești, martirii revoluției din 1918 arși pe rug sau împușcați mișelește sunt exemple vii a conștiinței sufletului ardeleanesc. Să nu se uite deci suferințele noastre fără margini, împilările noastre milenare, permanentul nostru zbucium intern. Toate îndurate numai că ne-am comportat conform puternicului instinct dictat de insolubila unitate sufletească, ce a existat întotdeauna în întreaga suflarea românească.

Iată dar, că Ardealul, atunci când copleșit de emoția momentului s'a alipit la patria mamă, a dus cu sine ca zestre tezaurul sufletului său oțelit în suferințe și grele încercări într-o afirmarea unității sale. A dus cu
(Continuarea pe pagina 2)

(Continuarea de pe pagina 1)

sine un trecut, care e și chează rolul ce trebuie să joace în consolidarea prezentului înspre viitor.

În baza acestui trecut al nostru, în temeiul străduințelor noastre depuse cu dărză perseverență și asiduă tenacitate întru a pune baze solide țării întregite, avem și noi ardelenii dreptul nostru sfânt de a pretinde a fi tratați dela egal la egal cu frații noștri din vechiul regat. Și acest drept al nostru este atât de puternic, că nu poate fi încălcat în picioare, nici chiar de uriași de talia dlui Grigoraș Iunian, fără a nu produce o revoltă unanimă și un stimulent de reacțiune. Și tocmai pentru că dl Iunian e recidivist în nesocotirea acestui drept al nostru sfidând prin această Ardealul întreg, pe drept cuvânt s'a învrednicit de părerile ce le-am format despre dsa, de când stă în fruntea departamentului Justiției.

Dar în legătură cu această reproabilă eșire a dlui Iunian contra Ardealului, ne miră, tăcerea unor frați din vechiul regat. Nu s'a sesizat nimeni în parlament, nici în presă, sau doară nu cumva, mulți gândesc și simt ca dl Iunian?

Iată ceace vrem să știm, pentru a ne putea fixa conduita viitoare.

ALHOR.

Film Politic.

Congresul național bisericesc s'a terminat cu două mari desiderate.

1. Prea Sfântul Bălan — despre care ulterior s'a dovedit că nu e atât de bălan pre cum se spune — să fie înălțat la rangul de director General în gradul de prim pontife al Bisericii Autonome române și

2. Ca toate numirile, revocările, desuirile, etc., din toate funcțiunile publice și private să treacă prin comitetul fripturiștilor liberalo-averescani, condus de către I. P. S. S. părintele Siringă I-ul, asistat de neîntrecutul său tovarăș în ale ideologiei, d. Silviuș Friptomir, mare orator „ocazional” și om politic montabil și pentru cele mai năzdrăvane prostii,

căci la Consiliul Național Bisericesc, prin graiul câtorva minori trecuți de m. orat, s'a propus:

Autonomia bisericii autocefale pe baze pur comerciale, subvenționată de Stat și de credincioși, omnipotentă și infailibilă (Ce zici prea sfinte Bălane?) și

Cel mai riguros control fripturist asupra tuturor actelor Statului, pentru că nu se cuvine ca părint le siringă să nu-și vâre forcepsul în toate treburile statului.

Numai în acest caz statul va propăși pe căile dreptății și ale adevărului...

S'a supărat Zeii și păzească-ne Domnul. Noroc de Înaltul Patriarh, care în câteva cuvinte adevărat înțelepte a pus șoadele pretențiuni la punct, aplicând o serioasă muștrare neseriosilor interpelatori...

S'a supărat zeii, s'a supărat și oamenii. Nu s'a supărat numai d. Lupăș, om firav cu glas pițigiat de soacră bolnavă, cu mustați și bărbuță de sfânt de Nicula (în această privință a se vedea sf. Nicolae din colecția de icoane dela Muzeul Etnografic din Cluj) ci s'a supărat și Tancred, d. Tancred Constantinescu, care de câteva zile încoace infectează și altfel destul de infecta proză a tăbăcarilor din strada Quinet, scriind articole de polemică, făcând cel mai sever rechizitor guvernului nostru, pe tema problemei apărării naționale. Auziți D-voastră d. Tancred — Apărare — Națională, se supără pe guvern, pentru că guvernul n'a înțeles și nu înțelege să continue opera de distrugere și sabotare a înarmărilor naționale, pentru că guvernul nu înțelege să arunce pe geam cele câteva milioane de lei anual pentru fierăria veche dela Cugir și Copsa mică, unde Bălbăitul avea mari interese.

... Incolo pe frontul de vest nimic nou.

CRONICAR

Un om nou

Ni s'au umplut inimile de bucurie, când am aflat numirea d-lui Valeriu Moldovan de subsecretar de stat la Ministerul Cultelor.

Luptătorul și animatorul naționalist de până în 1918 — organizatorul și conducătorul dorit dela acea dată încoace stând, atât în grelele clipe cât și la bucurii, alături de d. Iuliu Maniu, d. Valeriu Moldovan, a înțeles întotdeauna să-și sacrifice interesele proprii și să se jertfească pentru cei din jur.

Dotat cu o cultură înaltă, cunoscător al vieții noastre culturale și mai ales un eminent specialist canonic, toate acestea le va utiliza cum știm că a lucrat și în trecut pentru propășirea țării.

Dar, d-lui Moldovan îi incumbă și grija pentru acei oropsiți ai soartei, cari, cutreerând țara în lung și în lat, duc din hotar în hotar în hotar, plânsul urmașilor lui Iancu. Moși au văzut întotdeauna în persoana d-lui Dr. Moldovan un apărător al lor. Născut în Câmpenii Munților Apuseni, cunoscând în toate amănuntele chestiunea Moșilor, nădăjduim că-și va spune cuvântul la momentul dat.

Harnicul președinte al Camerei de Agricultură din Turda, care a înțeles

să-și facă și care-și va face și pe mai departe cu aceeași râvnă datoria, căci prezența d-sale acolo o cere însăși înstituția, va ști și în înaltul post, care i s'a încredințat să arate același devotament și aceeași dragoste de muncă.

Om al datoriei și al cinstei, d. Valeriu Moldovan aduce, cum bine a spus D-sa, o experiență a vieții și nu aceea a biroului.

Aduce cu d-sa acel sentiment de râvnă și umanitate față de toată lumea căci știe că, adesea de rezolvarea unui act depinde existența unui om.

Nu, burocratism ci o clară judecată și rapidă rezolvare, nu formalități ci fapte! Iată aportul pe care îl duce d. Moldovan, crescut în Ardealul suferinței și al muncii, în viața de stat.

Viața nouă, pe care înțelege d. Subsecretar de stat dela Culte să o infiltreze în organismul îmbătrânit al ministerului e regenerarea pe care o dorim de atâta vreme.

Și noi nu dorim luptătorului de eri, decât c: experiența pe care d-sa o are și dorul de muncă al său să aducă suflul nou de viață pe care domnia sa l'a infiltrat în tot locul care ia încredințat până azi.

I. Mărgălanu

Prieteni și abonații ziarului nostru sunt rugați a aprecia eforturile materiale ale ziarului nostru, sprijinindu-ne cu achitarea abonamentului: Nu suntem un ziar comercializat, nici un ziar susținut. Pe lângă grija mare ce depuем în redactarea ziarului nostru, ne apasă greu și grija materială. Nu vrem comercializarea, nici aservirea scrisului nostru; preferim a apela la sprijinul distinșilor pretini și abonați ai noștri. Mai presus de sumă, noi apreciem gestul.

Redacția

Viața Clujană

Concertele publice

E greu de identificat, că dintre multe capete dela Primărie cu care se gândește acolo mai mult. Logic ar fi ca cu cel mai deștept, din cele ce se petrec însă în oraș, nu prea reese acest lucru. Cele ce se petrec în oraș par'că ar milita pe lângă ideea, că la Primăria din Cluj se ține cont și de anumite părerii accidentale și se dă ascultare și unor „capete” aruncate la suprafață de ironia oarbă a sorții. Aceste gânduri mă stăpănesc ori de câte-ori mă văr între lumea setoasă de o cultură muzicală îngheșuită în jurul unei orchestre militare în plin centru de război al clacsoanelor, trombelor și pușcăturilor de au tomobile din Piața Unirii.

Dintr'al cui cap dela primărie a putut eși un asemenea plan? care a putut fi acel creer, care a aflat de bine ca orchestra militară subvenționată de primărie pentru a face educația muzicală a cetățenilor să cânte într'un nenorocit colț al pieții de

zarzavaturi în zgomotul infernal al totului ce numai poate produce „secolul zgomotului”.

La periferia orașului se petrec indolențe inspăimântătoare, dar ca profanarea acelei ce ar trebui să fie muzică, să se poată face fără nici o obiecție din partea cetățenilor; aceasta nu-i de înțeles.

Aranjarea concertelor publice la abia 50 pași de piața propriu zisă, relativ liniștită și nu pe resturile zarzavaturilor și în plină concurență a trombelor și clacsoanelor, argumentează pentru o mentalitate extrem de bizară a cutărui cap dela primărie.

Adevărul e că pentru felul artistic cum orchestra concertatoare interpretează partiturile nu-i mare deranj zgomotul complementar al clacsoanelor, dar cel puțin de dragul autorilor să se facă lucrurile mai cu multă seriozitate.

Căci doar suntem oameni în toată firea.

Impresariatul social.

In articolul trecut vorbind despre epuizarea de program a liberalilor am promis că voi reveni cu precizări asupra felului cum ei au soluționat marile probleme ale vieții noastre publice. Din perspectiva distanței concluziile vor avea autoritatea evidentă faptelor cari își resfrâng încă influențele și în viața socială de azi.

Am arătat că liberalii s'au născut după 1848 din evenimentele ce au decurs dela această dată, când România renăște sub lumina apusului. În Apus democrația își trăia zilele de triumf și cântarea libertății și-a găsit răsunet în toate țările oprimate. La noi aceste idei și-au găsit cadrul cel mai nimenit coreșpunzând nevoilor adânci ale vieții noastre publice. Societatea noastră era împăr-

țită în 2 clase bine distincte: boieri și țărani. Deosebirea era frapantă. Trebuia creiată o clasă mijlocie, burgheză, o clasă ca centru al mișcării economice și industriale atât de necesară unui stat. Creierea posibilităților interne ale producerii economice și industriale este cea mai solidă chezășie de rezistență a principiului de suveranitate a unui popor. Anglia și Germania atât de bine fixate în centrul vieții industriale au ajuns la bogăție și dominație — fiind azi foarte mondiale prin prestigiul puterii lor. Aceasta au avut-o în vedere guvernării noastre, însă ei au suferit de 2 mari defecte pe cari liberalii le păstrează și acum; 1) au procedat exclusiv după ambițiile lor și 2) au înfăptuit totul cu o pripă condamna-

bilă. Astfel au ajuns la crearea unei false burghezii care a imitat numai formele Apusului, nu și fondul culturii sociale. Reflexul social în arta lui Caragiale este cea mai fidelă i-coană a formației sociale ridicole care se născuse la noi în secolul trecut. La noi se agitau idei lipsite de cadru, ne înecam în retorism caragialesc, trăiam conținutul celei mai crase superficialități.

Realizările în cadrul vieții economice au fost la aceeași înălțime. La noi s'a creat bănci, consilii de administrație, societăți de asigurare — în rezumat societăți de exploatare bancară și nici decum posibilități de valorificare a produselor noastre. De acest rău economic suferim și acum când cu o țară bogată cumpărăm din străinătate prelucrările materiilor noastre prime cu un preț de 10 ori mai mare. Acest procedeu a fost fructul tiraniei liberale a dominației lor exclusive — iar rezultatele sunt fructele „capacității” lor de prevedere socială și politică.

Totuși societatea noastră mai avea o sursă de îndreptare în democratizarea totală a vieții publice care s'a realizat prin exproprierea de după războiu. Nenorocirea a fost că acest proces social a fost dominat tot de liberali cari i-au imprimat aceleași defecte: ambiția exclusivă și pripa. Ei au dominat personal viața politică 10 ani în cari au impus cadrului social soluțiilor aceluiași impresariat politic ca și la crearea burgheziei noastre. Au tras ziduri chinezești în jurul vieții economice într'un timp când țara sărăcită de război nu se putea reface singură. Au considerat reforma agrară ca un plasament al răsplatei electorale, țărănilor nu le-au creșt posibilități de lucrare a pământului. În această situație țărăni au fost siliți să imprumute bani dela băncile lor cari îi sugrumă azi prin dobânzi enorme. Pentru instrucția publică au clădit școli fără nici un calcul, au recrutat elementele cele mai slabe în corpul didactic, n'au avut nici cel mai elementar simț de prevedere ca să nu ajungem la marile număr de proletari inteceuali de azi.

Iată în linii extrem de sumare capacitatea liberală. Ei au dominat istoria politică a țării la două răscruci de vreme când forme noi se încheagă în viața unui stat. La chemarea de statornicire a unui echilibru noi am ajuns la farsa impresariatului social. Noi astăzi suferim efectele orânduirii lor în toate domeniile vieții publice. De 10 ani partidul național-țărănesc a prevăzut dezastrul și a strigat durerea vremii noastre care a rezonat în sufletul lui cu o sublimă înțelegere. Opinia publică a fost de aceeași părere cu el. Și totuși monstrul liberal a cedat așa de târziu. Explicația au simțit-o toți în simplitatea ei evidentă. Azi nerusinarea renaște iar prin glasul lor cu orice preț. Ei nu știu că vinovații trebuie să se spovedească nu să ameninte.

ION MELINTE.

Un nou volum de poezii.

Zilele acestea va apare volumul de poezii al redactorului nostru d. BAZIL GRUIA, intitulat „ÎN ȚARA TOAMNEI”.

Volumul cuprinde 64 de pagini și e tipărit pe hârtie velină în condițiuni tehnice excelente.

Cititorii „Chemării” și ai „Patriei” cunosc dnja câteva din versurile d-lui BAZIL GRUIA, cari sunt o serioasă promisiune.

Nu ne îndoim că în primul rând d-Gruiă va fi sprijinit efectiv tocmai de cetitorii „Chemării”.

Volumul se poate comanda dela autor pe adresa: BAZIL GRUIA, Str. Avram Iancu 11, Cluj.

Prețul 50 Lei.

Dr. MARIA BULGARU, specializată în gynecologie și obstetrică consultă în fie ce zi dela 1—3. Luni, Miercuri și Vineri 1—5 in Str. Bob 4.

SCRISORI DIN PARIS.

Necuviințe budapestane.

A unsprezecea aniversare a declarației de deslipire, făcută în parlamentul maghiar de către actualul nostru ministru de interne, dl Dr. Vaida-Voevod, ne găsește în fața aceleiași Ungarii, provocătoare și îndrăznețe ca în primii ani de după războiu. Cinismul poporului maghiar, dar mai ales al conducătorilor săi, pare dimpotrivă a crește în măsura ce anii trec.

Primatul maghiar Seredi a ținut zilele acestea, la o ocazie ce ne scapă, un discurs, în care subliniază faptul că el se considera arhiepiscop al întregii Ungarii. Căci — zice el — Ungaria ciuită de astăzi este opera oamenilor, în timp ce granițele Ungarii-Mari au fost așezate de Dzeu dealungul Carpaților. Nici mai mult, nici mai puțin. Știam cu toții, că vecinii noștri monopolizează pe Dzeu, dar acum aflăm, că El le-a înfipt până și stâlpii de hotar în pământ. Și aceasta declarație o face un arhiepiscop în ciuda deciziunilor papale și a concordatelor încheiate, cari au delimitat precis până unde se întinde puterea primatului.

Un alt caz. „Pesti Hirlap” are un adaus ilustrat, care în numărul din 8 Octomvrie a. c. aduce un articol cu poze, intitulat „Cum desarmează vecinii noștri — România”. Articolul abundă în aprecieri ce numai măgulitoare nu se pot numi pentru oștirea noastră. Se ridiculizează echipamentul și armamentul trupei, se afirmă, că un ofițer superior ar avea dreptul: la 6—8 ordonanțe, ceea ce ar face ca efectivul bugetar foarte mare al armatei să fie în realitate mai mic. Sunt apoi unele răutăți ce ne fac să râdem. Astfel pentru a demonstra că ofițerii proveniți din armata austromaghiară sunt constrânși a-și româniiza numele totatătea neadevăruri scotocite din desagul abundant al minciunilor ungurești.

Ceeace însă ținem să subliniem, pentru a reda mai fidel decât orice spiritul budapestan, este faptul următor. Se spune în acest articol, că personalul tehnic al diferitelor arme, s'ar compune la noi în mare parte din elemente maghiare, din care motiv cele două școli de artilerie sunt instalate în Ungaria, — la Timișoara. Iată o mentalitate infantilă dar semnificativă. Transilvania este și astăzi încă considerată ca un teritoriu ocupat. Acest lucru ne dovedește, că Ungaria e lipsită nu numai de respectul tratatelor dar și de simțul realității. Să-i iertăm deci acest joc al fanteziei.

Un al treilea caz nu mai puțin elocvent este discursul feldmarșalului arhiducele Iosif — reprezentantul dinastiei — cu ocazia serbărilor comemorative ale unui regiment de honvezi. În fața unei adunări delirante de entuziasm el a pronunțat cuvinte ca: Dzeul nostru, Ungarie milenară, recucerirea provinciilor furate, etc. E vechiul refren, că Dzeu este numai și numai al ungarurilor. Fără îndoielă avem de a face cu un element atavic din vremea când hoardele maghiare își aveau, ca orice popor ce se respecta, zeii și idoli proprii.

„Pester Lloyd” a readus la ordinea zilei chestiunea pretinselor declarații ale președintelui Massaryk care ar admite în principiu retrocedarea provinciilor cu o populație în majoritate maghiară. Praga s'a grăbit bineînțeles să desmintă, dar cuvântul de ordine se dăduse presei maghiare: gălăgie multă și tapaj insistent. Aceasta este metoda obișnuită a „pacifiștilor” din redacțiile budapestane. În schimb însă ele nu suflă nici un cuvânt despre protestul recent al minorității slovace din Ungaria la Societatea Națională. Aceasta se numește obiectivitate.

Trebuie să recunoaștem, că cunoscutele ieșiri ale revanșarzilor de pe pustă plictisesc uneori lumea. Astfel

discursul contelui Apponyi, ținut în 6 Oct. la Academia diplomatică internațională din Paris, a fost aplaudat exclusiv numai de o galerie formată de unguri, pe care nu e greu să ghicim cine i-a plasat în sală. Acest lucru a fost de altfel remarcat și a produs de sigur o impresie curioasă, mai ales că claquerii au părăsit palatul îndatăce oratorul lor, al doilea din vre-o șapte, terminase conferința.

În ce privește afacerea interminabilă a optanților, Ungaria pretinde, că România se eschivează dela arbitraj și vorbește de o criză a acestuia. Să nu uităm însă, că în Iulie 1914 Serbia a propus în răspunsul ei la ultimatumul imposibil al monarhiei, ca eventualele neînțelegeri ce ar mai subsista să fie supuse arbitrajului. Cea care a refuzat a fost Austro-Ungaria, deslănțuind astfel cel mai groaznic dintre măceluri. Or, se știe, că diplomația monarhiei bicefale era prin excelență maghiară. Citez ca exemplu câteva nume: Forgách de Ghymes és Gács, Mérey, Hoyos, Szápáry, Szögyény, etc. — Iată cum Ungaria este când o aderentă ferventă a arbitrajului, când îl respinge. Aceasta se numește consecvență!

Înfelegem prea bine zvârcolirile morbide ale ungarilor, dar nu putem vedea rostul ridicolului pentru propaganda lor. În definitiv Ungaria n'are decât să continue cu finanțarea revizionismului până la ruina ei, dar să nu uite, că cel mai elementar bun simț trebuie să se revolte împotriva neroziilor, cari întrec o măsură oarecare.

Paris, 1929.

AUREL PĂCURARIU.

Scrisori din Orăștie

O mare sărbătoare a românismului: desvelirea statuiei Regelui Ferdinand I, la Orăștie. Marile Festivități

Orăștie. — Ardealul și țara întreagă a sărbătorit în Dumineca trecută desvelirea monumentului desrobitorului Rege Ferdinand I ridicat la Orăștie.

Statuia dela Orăștie este încă o dovadă de recunoștință a românilor descătușați de dincoace de munți, față de Dinastia liberatoare.

Ridicat la inițiativa unui ofițer din vechiul Regat — colonelul A. Artonovici — și cu contribuția materială a orăștienilor și hunedorenilor în fruntea căror sta d. ministru Aurel Vlad, monumentul marelui Rege cimentează desăvârșit solidaritatea de sânge dintre frații liberi de ieri cu frații liberați de astăzi.

Sculptorul Ionescu-Varo a izbutit să transpue perfect în bronz caracteristicile Suveranului, care în 1926 a pozat însuși, încât statuia, își dă impresia vie a regelui Ferdinand I.

La sărbătoarea măreață și senină de Duminecă au luat parte oaspeții cei mai iluștri: M. Sa Regina Maria, Elisabeta a Greciei, A. A. L. L. R. R. principesele Elena-mamă și Ileana, principele-regent Nicolae, Inaltul Regent C. Sărățeanu, d. general Presan, dd. prim-ministru Iuliu Maniu, miniștrii Aurel Vlad, Pan. Halippa, general Cihoski, subsecretar de Stat A. Dobrescu, Șt. Cicio Pop președintele Adunării, deputaților, Traian Bratu președintele Senatului, I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae Bălan dela Sibiu, Cimponeriu prefectul jud. Hunedoara, numeroși parlamentari dintre cari amintim pe dd. Gh. Crișan, Vl. Ghidionescu, Băran, Bogos, Iacobescu, Breban, Popescu Gruia, Popescu-Zorica.

Autoritățile bisericesti, civile și militare au fost reprezentate prin dele ați. La ora 10 a. m. a sosit trenul regai întâmpinat fiind la gară de toți cei mai sus amintiți.

Muzica a intonat Imnul regal. Festivitățile din piața Orăștiei s'au început la ora 10,30 a. m. O mulțime imensă

Judecătoria din Pui sau Grajdul dlui jude Bogdan

Există în județul Hunedoara, plasa Pui o judecătorie rurală. Această judecătorie rurală are din întâmplare un judecător șef, bătrân, trist și amărât de bătrânețe și de suspendarea sa, o pedeapsă a „național-fărăniștilor” pentru nevinovatele apucături profesionale ale moșneagului, cuprinse într'un dosar destul de considerabil și care în rezumat se prezintă astfel:

- furt de urne ultra dovedit;
- primire de mită — asemenea;
- alte încurcături profesionale.

Punctul c) este poate cel mai important. Aci putem subsemna o gramadă de mărunțisuri pe care le vom schița mai jos.

Cum judecă susnumitul magistrat? Stă de taifas cu țărani cunoscuți din copilărie câte trei ceasuri făcându-le arborele geneologic pentru a elucida un conflict vulgar de drept, al cărui obiect constă din obligația unui oarecare de a restitui adversarului două găște împrumutate înainte de războiu sau poate chiar pe vremea lui Kosuth. Prescripție, obligațiuni derivate din izvoarele generale consacrate în preceptul de bază ale obligațiilor, probe, administrate după disciplina severă a teoriei generale a probelor, acestea toate sunt bune pentru domnișorii tineri cu aere de teoreticani.

Intervine în conflictul de drept, chiar când părțile țin morțiș la situația creată de raportul nou în proces, creind adevărate dificultăți prin investigațiile sale, violând principiul

pasivității magistratului în conflictele de drept privat.

Atitudinea sa în timpul desbaterilor este indescriptibilă. În timp ce părțile și martorii se ceartă ca la ușa cortului, el râde de duodie podeaua. Și'n această hărmălaie, avocatul conștiincios ridicând un incident în drept: „Domnule judecător, art. 815 cod. civ. austriac, punct. 1 prevede că intervenind o convenție accesorie prin care este „Dă-te'n sărăcie mă, care cod austriac, că doară Ion cu Stăncuța Maria măritată Strambu s'or împăca ei între ei și fără de noi, pentruca să nu mai facă spese. Ha, măi Ioane, așa e?”

— Păi numă rog frumos la măriasa, că ori îmi dă banii, or fac răcurș și la Dzeu.

— Noa, duce, duce, fii cumînche.

Nimic din prestigiul sacerdotal impus ordului dreptății, nimic din finețea de spirit menită a creia un echilibru între antiteze!

Totul se petrece într'o atmosferă de penibilă familiaritate. Faptele, interesele cari se ciocnesc uneori până la ireductibilitate, respectul formelor consacrate, nimic din toate acestea nu se cunoaște în Pui.

Și pe deasupra plutește o rutină stupidă, pironită în mijlocul prefacerilor febrile, caracteristice epocii actuale, impermeabilă la orice influență nouă și binefăcătoare.

Oferim un exemplu tipic smuls din grămada fosilelor rămase măturie nedesmintită a vremurilor de ieri, dlui ministru al Justiției pentru îmbogățirea colecției de antichități a ministerului Justiției.

Și-l mai rugăm „frumos” să scoată la pensie pe „venerabilul” sau să-l transfere într'o regiune mai sălbatică, unde sensibilitatea-i tăbăcită se va putea acomoda recuzărilor neîntrerupte ce i se oferă în fiecare speții, fie pentru că este interesat în cauză, fie pentru suspiciunea legitimă a părții care-l bănuiește a fi părtinitor.

P. TUTEA.

De vânzare

UN
AUTOMOBIL

pentru 6 persoane

Marca **BENZ**

Prețul 25 mii lei

Str. Reg. Ferdinand 87

la școala **BEU.**
de șoferi

merii pentru armata glorioasă, Damian directorul liceului „Aurel Vlaicu” pentru mitropolitul Bălan, generalul Mihăescu pentru d. Cicio-Pop și Iuliu Maniu dr. Lupu pentru dnii ministru Vlad și păr. I. Moja. Aurel Vlad pentru sculptorul Ionescu-Varo iar părintele Moja pentru toți oaspeții.

Banchetul s'a terminat la ora 5 d. m. Festivitățile de Duminecă au lăsat o neuitată impresie între participanți și poporul din aceste părți.

Coresp.

Luni, ziarul nostru va apare în ediție specială cu ultimile stiri

Stigmatul slăbiciunii

Amânarea congresului liberal

Toate manifestările invecitului partid liberal sunt imprimate de o mare slăbiciune sau de un ridicol anticipat. Odișea amânării congresului lor general le poartă pe amândouă. Într-adevăr din 1927 de când pentru ultima dată tiranul care azi nu mai este, a reușit să-și adune gozurile din organizațiile provinciale, congresul lor nu s'a mai putut ține. Pricinile sunt adânci și fatale.

În primul rând disciplina oarbă exercitată cu o teroare dictatorială însușea pofta dominatoare a mercenarilor. După pie rea seniorului însă, mercenarii nu se mai pot uni prin ei înșiși. Lor le lipsește elementul moral de coeziune, doctrina lor e epuizată, energia lor e stinsă într-o oboseală bolnăvicioasă. Ei așteaptă să li se poruncească și cu oarbă supunere execută totul. Aici însă chestiunea își oferă punctul vulnerabil. Partidul liberal suferă de criza de autoritate. Șeful lor e slab și incapabil să domine evenimentele. Când trăia Ionel Brătianu totul era legitimat prin forță. Lipsa lor de program pentru acceptarea democrației sincere era umbrită de voința satanică a culiselor, de viclenia camarilei. Ionel Brătianu era mereu solemn, el nu dădea socoteală nimănui de actele sale. În acest mod el a împins evenimentele interne prin forță până la așa grad încât o destindere era inevitabilă. Această destindere s'a produs în 1928 prin guvernul Maniu care a impus formele unei democrații sincere. Prin această acțiune sistemul liberal a încetat și în același timp formele tiranice ale guvernării lor și-au dovedit goliciunea. Acum liberalii sunt în imposibilitate de a mai repeta vechea metodă deci necesitățile urgente ale existenței lor le impune un nou program. Acest program le lipsește. Dar greutatea e și în altă parte. Ei vor trebui să prezinte în fața țării o atitudine limpede față de evenimentele, un program cinstit pe baze democratice. Până acum lor le-a lipsit atitudinile cinstite în fața opiniei publice ei au scuzat totul prin autoritatea șefului. În ultima lor guvernare liberalii au activat numai în sensul susținerii lor la guvern. Pentru țară ei n'au lucrat nimic, concepțiile nemai cadrând cu spiritul vremii. Legenda împrumutului a fost cea mai mare rușine pentru firma. Ei au acceptat-o cu nerușinarea naturii lor perfide, țara însă n'a uitat-o.

Pentruca însă o concepție nouă să fie posibilă, ei trebuie însă să știe că cea mai imperioasă nevoie a partidului liberal e schimbarea șefului. Dl V. Brătianu e prelungirea concepției familiei ce s'a afirmat prin forță. Va trebui de aici înainte un șef care să se afirme prin prestigiul lui. Căci dl V. Brătianu n'are acest prestigiu. Un șef de partid se afirmă prin acceptarea unei baze largi de operație pe teren economic, financiar, extern, etc. el are intuiția generală a politicii din timpul său spre a încadra țara sa în ritmul progresului general, el are pătrunderea adâncă a sensului unui eveniment politic și nu se lasă sedus de aparență. Un șef de guvern e exponențial aspirațiilor politice ale unui popor la un moment dat. Pentru aceasta el trebuie să fie profund democrat și să înregistreze în suflете durerile poporului. Dar ce e dl V. Brătianu din toate acestea? A priceput dânsul chemarea vremii când ne-a legat mâinile prin concepțiile sale economice? Are dânsul intuiția fenomenului politic când el acceptă numai unica realitate a cifrelor? Dl V. Brătianu nu poate domina evenimentele pe cari le acceptă prin optica unei doctrine anacronice. Și nici personal dânsul nu excelează prin nici un prestigiu afară de al familiei. Nu numai pentru țară ci și pentru partid dl V. Brătianu e o nenorocire. De când a ajuns șef partidul e mort din

conștiința publică, el e acceptat numai ca o realitate istorică. Apoi greșelile aproape ridicole ale acestui partid după moartea lui I. Brătianu se țin lanț. Ele vor trebui să fie material serios de studiu pentru regenerarea morală a ciolanelor fanariote. Acestea sunt problemele grave pe cari ridicolul congres mult anunțat și tot amânat urma să le discute. Dar seriozitatea lor e o dezarmare pentru cei orfani de forță și de o poruncă de cari ei erau obicinuiți să asculte. Căci spinării lor plecate n'au cunoscut până acum greutatea răspunderii morale — iar reconfortarea lor la bătrânețe e imposibilă după o viață de ruină.

I. M.

S'a înființat...

Ați auzit? S'a născut tineretul averescan! Ba se spune că are și membrii. Zău, că dl Goga vrea să-și bată joc în toată legea de naivii care-l mai ascultă.

Luând pildă dela înaintașii, care abia într-o bătrânețe lor, au învățat dulceața guvernării și „arta” furului și al jafului banului public — aceștia din tineretele lor luând drept pildă, pe Tavi și alții — vor crește și-și vor forma credința politică a răului și necinstei.

Poate că dl Goga, a voit să răspundă organizațiilor noastre de tineret. Uită însă dl Duce dela Ciucea, Muciolini, că până când tineretul dsale hodorigit și ramolit e cumpărat pe bani, e un fel de lefegiu al dsale, până atunci tineretul național-tărănist, e dragostea și cinstea și acel ce se înscrie nu e atras nici de mirajul banului și nici de alte „aranjări” cum i-a plăcut dlui Goga să-și „cinstească” „băeții”.

Cunoaștem „tineri” cu speranțele îndreptate spre steluța care pe zi ce trece clipește tot mai rar, pierzându-se între vile dela Severin. Știm asigurările pe cari le dau „șefii”, dar despre care nici ei nu mai știu ce să creadă și jndul cu care privește la „belșugul” în care „cei mari” ai lor trăesc.

Înființarea „tineretului averescan” e mascarada pe care dl Octavian Goga a conceput-o între două sprițuri și cu care voeste să-și joace ultima carte.

Naivii care mai cred în reînvierea stărvului rău mirositor — sunt „călduros rugați” a se înrola în rolul de măscărici ai dlui Goga.

E și aceasta o meserie destul de „onorabilă”.

„CUCU”.

SPECTACOLE

Cinematograful „Edison”

Sâmbătă, Duminică: Sclava m'că, dramă în 8 acte cu Greta Mosheim și **Ramona,** dramă în 8 acte cu Dolores del Rio.

Luni, Marți, Miercuri: Noapte fatală, dramă în 9 acte cu Mont Blanc și **Romanța iubirii,** dramă studentească în 8 acte.

Joi, Vineri: Luisa Koburg dramă din viața Habsburgilor cu Erna Morena și **Târgul Scavelor,** cu Bily Dove.

Aviz. Orice manuscrise se vor trimite pe adresa ziarului „Chemarea”, Str. Regina Maria 36. (Tipografia Națională) Cluj. Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. *Redacția.*

Pardon! -- „Méltoságos”

Am fost de față, și prețeam ca fața să nu-mi fi fost de față... căci nu trebuia să roșesc în fața democratismului meu grav ultragiat.

O prăvălie ca toate prăvăliile, firmă românească, proprietar român, calle români, într'un oraș — centru cultural — al Aredalului. Numai români. Întră în magazie o doamnă, o ilustra consoartă a unui distins membru al partidului național și nu mai puțin ț-ă-r-ă-n-i-s-t, (dela curântul țaran). Salută pe ungurește! Oare, de ce? mă întrebai?... Și ca și când am fi sub poalele dealului „Sft. Ghellert” într'o ungurească rea se interesează de anumite mărfuri din prăvălie. Comerciantul observă că nu șade bine 'n gura Doamnei graiul lui Arpad... trecu pe românește discursul. Ilustra doamnă însă a persistat în ungureasca ei stricată. Oare și mai de ce?

Pentru mine totul era o enigmă până abia câteva minute încă, când fata ce servea i-a spus doamnei pe un ton cât se poate de respectuos: „igenis Nagyságos Asszony”. Doamna... se burzuli numai decât și împrumutând o față revoltător de în-

gâmjală a atras atenția feței... „pardon Méltoságos Asszony vagyok”.

Biată opincă uture te mai heraldizezi! Biei partid național-tărănist, dacă toate femeile, îmbrăcate de noi cu dreptul de vot vor fi așa „méltoságos” de TĂRĂNISTE!!

Cred însă sus și tare că pe „Méltoságos”-a consoartă a — întradevăr — democratului demnitar, nu o să o vedem la alegeri, căci nu se va prela la îndeletniciri așa democratice va zice ea; nu o vom vedea, căci nu cred dacă în frageda-i tinerețe să fi avut bani să-și plătească taxa de înscriere în clasa a doua secundară ...; o spune scriitorul acestor rânduri, în perfectă cunoștință de cauză!

Ce noroc pentru noi naționali și în plus TĂRĂNISTI că mai există și un corectiv providențial, ca sărăcia „de acasă” altfel cu multe asemenea alegații ar trebui să întemeiăm pe latul „lorde”-lor românce.

Spre a lămurii complect opinia publică, într'un viitor apropiat, vom fixa ce panglicării se mai petrec în casele românești din Ardeal sub scutul ... limbei lui Arpad.

FRANCO.

Sub vraja zilei de 10 Noiembrie 1928

Ziua partidului național-tărănesc, a fost ziua aniversării ceasurilor înlăturătoare de nori grei, năruții de guvernarea liberală asupra acestor meleaguri, sfințite de Prozia cerească. A fost mijlocul aurorii perioadei înălțătoare de spirit, pentru orice suflu românesc, care a trăit și trăiește cu ochii deschiși și vrea să înțeleagă... A fost clipa cimentării definitive a unității noastre naționale, săvârșită de cel mai genial om politic al Neamului românesc, de dl. Iuliu Maniu, în care țara și-a găsit însfârșit echilibrul tămăduitor, respectându-se de acum înainte imperativele istoriei, neglijate până în clipa agrelă guvernului de față, atât de înțelepciunea Înaltei Regențe, cât și de întreg Poporul român.

Uluitoare a fost prăbușirea elicei politice brătieniste, ce nu-și va putea procura încurând posibilitatea de polarizare a forțelor. Cercurile depresive, ce țineau încâtușate brațele dornice de muncă, sufletele setoase de adevăruri, ordine și liniște, au fost desfăcute, ca de o mână magică. Și lumina potolitoare de întuneric, se prelinse din toate ungherele țării. Lumea, începu să vadă deosebirea dintre răul trecut și binele actual, căci noroaiele ce acopereau temelile vieții noastre naționale: „cinstea” și „omenia”, dispărură, ca de arșiță caniculară.

• Apoi, micșorându-se cu nctul febra uriașă, în care se sbātu un întreg de-

eniu acest colț de raiu pământean, s'au ivit cele dintâi efecte ale remediilor, semănate de guvernul național-tărănist în ogorul conștiinței celor ce așteptau cuprinși de fiorii bucuriei sosirea solilor desrobirii cetățenestii, anunțând epoca de sacrificiu și de mari fapte ale d-lui Iuliu Maniu, epoca constituționalo-parlamentară, întrupătoare de idei autoritare.

Ior acum, când ne-au găsit în fața emoționantei evocări a trecutului apropiat, trebuie să aducem guvernului actual omagii nepregătate pentru bilanțul unui an de muncă măcinătoare de forțe, dar totuși fețilă, căci roadele ei exuberante, au culminat prin sfărmearea zăvoarelor porții de trecere, la tot ce e bine, la tot ce nobilitează sufletele înlemnite de cangrena nedreptăților, la tot ce ridică faima, fericirea și cinstea unei țări, atât înăuntru, cât și în afara hotarelor ei.

Zi de mare însemnătate, zi de confirmarea din nou a întronării unui regim al celei mai pronunțate popularități, ce pătruns de focul de a-și continua marea operă prin rezolvarea prudentă a exigențelor timpului, va ști cum să înlătore orice piedici din cale.

Octavian Șireagu.

P. S. Publicăm cu întârziere acest articol al d-lui Oct. Șireagu, din cauza abundenței de material — socotind că 10 Noiembrie e totdeauna actual.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen.

D. Făcălitu, com. Așta, jud. Cega. Am ctit și eu într'o fițică liberală textual:

„Milioane de săteni adunați din trei sate, în așteptarea Sfântului Vintilă, urlau din toate răsputerile lor: „Trăiască Banca Românească, Trăiască Tancred, trăiască hoții de urne, trăiască bandiții vieții publice, trăiască domnia jandarmilor, trăiască hoția legală etc., etc. URLAU de nu mai puteau de... convingeri. — Apare Sfântul Duca și-i întrebă majestos,

Venit-au naționali la putere contra voinței voastre?
Daa! urla sala.

Păcălitu-vați?
Daaa! — urla iarși sala. Duca credea

că-i înțeleasă sretenia lui ... iar milioanele de țărani, văzând că au fost înșelați cu sosirea lui Vintilă spuneau acel daaa...! din suflet.

Acesta e un succes liberal! De altfel toate sunt la fel.

Domnii Admiratori, com. Aime. Mulțumesc tuturor prietenilor mei, cari au răspuns la apelul meu disperat din numărul trecut al „Chemării” trimițând abonamentul anti-

pat pe 3-4 ani. Să fie într'un ceas, bun și Dumnezeu să Vă sporească numărul. Totul depinde de voi căci eu cu greu a-și putea ținea pas cu admirația Dv. Eu nu pot anticipa pe trei ani, dar Dv. și pe 5-6 ani — cu abonamentul.

Eu aprob. — Și ce-i culmea ... nu refuz. Cu toată stima Tutankamen Tutankamen.

Frip-to-Miro, profes-soro-de limbagio-anglexo, Glo-jos. Agenția „Rade-or” anunță: De cândo intrato Dto la Academico-Romano-Bucuresto ca membru uitato che Dumnita unito, ortodoxo, izraelito, unitaro fiindo engleso o che. Voit face reformato politico romuno impreuno cu Dto, da nu dato ajutoro popa pentru co fripturo gatato și lipso de putero. Așteapto putero vine la paștile cailo.

Tuo amico sincero
Popa Siringo.

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN